

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti **AGROSPOL spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce**, Čečehov 150, IČO 31 675 131, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL & partners, s. r. o., Žižkova 4D, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/71/2017 z 31. decembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/76/2019 z 9. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 20. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, z ktorej vyplýva, že žalobca [REDAKOVANÉ] sa žalobou doručenou Okresnému súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) proti sťažovateľke domáhal zaplatenia 48 197,57 eur s prísl. z titulu neuhradenej akontácie za odpredané motorové vozidlo BMW X5. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie úroku z omeškania nad 10 % zo 44 181,11 eur, a keďže sťažovateľka so späťvzatím žaloby súhlasila, súd konanie v tejto časti zastavil. Okresný súd okrem iného musel posúdiť, či podľa zmiešanej zmluvy alebo aj ústnej dohody zmluvných strán mala sťažovateľka preddavok na kúpnu cenu (akontáciu) zaplatiť žalobcovi alebo lízingovej spoločnosti.

2. Okresný súd považoval vykonaním dokazovaním za preukázané, že strany sporu uzavreli 30. novembra 2005 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo motorové vozidlo BMW X5 za kúpnu cenu 2 420 000 Sk (80 329,28 eur). Zmluvné strany sa súčasne dohodli, že sťažovateľka ako kupujúca zaplatí preddavok vo výške 1 331 000 Sk (44 181,11 eur) najneskôr pri prevzatí vozidla. Súčasťou kúpnej zmluvy boli všeobecné podmienky pri predaji vozidla a protokol o prevzatí vozidla. Žalobca k žalobe pripojil aj kúpnu/lízingovú zmluvu z 30. novembra 2005, v ktorej bola dohodnutá predbežná kúpna cena vozidla BMW v sume 2 033 613 Sk (67 503,58 eur) bez DPH.

Spôsob financovania bol dohodnutý tak, že prvá (zvýšená) splátka mala byť vo výške 55 % z kúpnej ceny bez DPH, teda vo výške dohodnutého preddavku na kúpnu cenu. Žalobca uplatnil proti sťažovateľke aj ním tvrdené právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 5 % z dohodnutej kúpnej ceny a žiadal priznať 4 016,46 eur. Žalobca predložil okresnému súdu doručení výzvu, v ktorej sťažovateľku žiadal o zaplatenie preddavku 44 181,11 eur. Sťažovateľka v konaní tvrdila, že motorové vozidlo BMW X5 jej neodovzdal žalobca, ale lízingová spoločnosť, ktorá bola jeho vlastníkom. Sťažovateľka tiež uviedla, že zvýšenú splátku 44 181,11 eur sa zaviazala uhradiť tak, že žalobcovi postúpi motorové vozidlo Range Rover, čoho dôkazom mala byť kúpna zmluva medzi sťažovateľkou a lízingovou spoločnosťou z 30. novembra 2005 o predčasnom ukončení lízingu a odkúpení vozidla Range Rover sťažovateľkou za kúpnu cenu 1 295 912,89 Sk (43 016,43 eur) s DPH. Lízingová spoločnosť okresnému súdu oznámila, že so sťažovateľkou uzavrela lízingovú zmluvu na vozidlo Range Rover, avšak z dôvodu neplatenia lízingových splátok bola zmluva k 30. aprílu 2006 ukončená. Následne bolo sťažovateľke vozidlo odobraté a odpredané žalobcovi. Žalobca listom z 30. novembra 2005 potvrdil prenajímateľovi – spoločnosti [REDAKOVANÉ] že sťažovateľka uhradila 44 181,11 eur.

3. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 6Cb/11/2008 z 13. októbra 2013 žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Bol toho názoru, že sťažovateľka v konaní nepreukázala, že zaplatila dohodnutú zálohu za motorové vozidlo BMW X5 a nepreukázala ani, že suma bola zaplatená sťažovateľkou formou odovzdania motorového vozidla Range Rover, pretože sťažovateľka nebola vlastníkom tohto vozidla (vlastníkom bola lízingová spoločnosť).

4. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Vytkol okresnému súdu, že (i) sa nevysporiadal s výpoveďou vypočutých svedkov, (ii) nevysporiadal sa s tým, či predmet lízingu možno postúpiť, (iii) z akého dôvodu žalobca zaplatil tri splátky na vozidlo Range Rover a (iv) je potrebné posúdiť (ne)platnosť zmlúv podľa § 269 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“).

5. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 5. januára 2017 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 44 181,11 eur s 10 % úrokom z omeškania ročne od 1. decembra 2005 do zaplatenia (výrok I), v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 4 016,46 eur žalobu zamietol (výrok II), konanie v časti úroku z omeškania z istiny 44 181,11 eur nad 10 % ročne zastavil (výrok III) a sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 84 % (výrok IV). Okresný súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmiešanej kúpnej/lízingovej zmluvy 30. novembra 2005 ako zmluvy nepomenovanej, ktorá obsahuje prvky kúpnej zmluvy, náležitosti lízingovej zmluvy, súčasťou ktorej je dohoda o zaplatení časti kúpnej ceny medzi predávajúcim (žalobcom) a nájomcom (sťažovateľkou). Tiež konštatoval, že podľa tejto zmluvy je žalobca predávajúcim a kupujúcim je lízingová spoločnosť a sťažovateľka vystupuje ako nájomca lízingovej zmluvy a ako dlžník, čo sa týka zaplatenia zálohy kúpnej ceny za vozidlo BMW X5. Samotná záloha 44 181,11 eur bola dohodnutá v osobitnej dohode z 30. novembra 2005, v ktorej bolo súčasne dohodnuté, že sťažovateľka (dlžník) zaplatí zálohu najneskôr pri prevzatí vozidla. V konaní bolo dokázané, že vozidlo bolo prevzaté 30. novembra 2005, o čom žalobca predložil dôkaz o prevzatí vozidla z uvedeného dňa. Skutočnosť, že došlo k dohode o zaplatení zálohy, bola preukázaná tým, že v kúpnej zmluve medzi žalobcom a sťažovateľkou bolo uvedené, že záloha bude zaplatená najneskôr pri prevzatí vozidla, a v lízingovej zmluve z toho istého dňa bolo uvedené, že ak predávajúci prijal platbu od nájomcu (sťažovateľky) pred podpísaním tejto

kúpnej/lízingovej zmluvy všetkými zmluvnými stranami, stáva sa takto zaplatená čiastka na základe dohody všetkých zmluvných strán plnením na kúpnu cenu a vo vzťahu medzi nájomcom (sťažovateľkou) a prenajímateľom (lízingovou spoločnosťou) plnením nájomcu na zvýšenú splátku vopred, a to dňom podpísania tejto kúpnej/lízingovej zmluvy všetkými zmluvnými stranami. Z lízingovej zmluvy bolo podľa súdu zrejmé, že účastníci pri jej podpísaní vedeli, že sťažovateľka ako nájomca zaplatí zálohu na kúpnu cenu predávajúcemu (žalobcovi). Okresný súd tiež poukázal, že v samotnej faktúre žalobcu z 30. novembra 2005 je fakturovaný iba zostatok kúpnej ceny, ktorá bola dohodnutá celkovo vo výške 80 329,28 eur. Žalobca fakturoval lízingovej spoločnosti iba čiastku 36 148,18 eur, z čoho je tak zrejmé, že z fakturovanej sumy odpočítal zálohu 44 181,11 eur. Okresný súd považoval tiež za preukázané, že žalobca riadne odkúpil motorové vozidlo Range Rover od lízingovej spoločnosti, a teda nemohlo byť predmetom plnenia zo strany sťažovateľky na akontáciu lízingovej zmluvy. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania už citovanej dohody, nepredložila súdu dôkaz o úhrade zálohy na vozidlo BMW X5. Z toho dôvodu okresný súd žalobe v časti vyhovel. Okresný súd nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty 4 016,46 eur vo výške 5 % z dohodnutej kúpnej ceny (80 329,28 eur) zamietol s odôvodnením, že vo všeobecných obchodných podmienkach zmiešanej kúpnej/lízingovej zmluvy nie je dohodnuté, že sťažovateľka ako nájomca je povinná zaplatiť predávajúcemu zmluvnú pokutu za oneskorenú úhradu zálohy na kúpnu cenu. Okresný súd priznal žalobcovi požadovaný 10 % (minimálny) úrok.

6. Sťažovateľka podala odvolanie proti vyhovujúcej časti rozsudku okresného súdu a závislému výroku o náhrade trov konania. Odvolanie založila na dvoch otázkach, a to neplatnosti kúpnej a kúpnej/lízingovej zmluvy a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že strany sporu uzavreli 30. novembra 2005 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla BMW X5 žalobcom sťažovateľke za cenu 80 329,28 eur, v ktorej sa sťažovateľka ako kupujúca zaviazala zaplatiť preddavok na kúpnu cenu 44 181,11 eur najneskôr pri prevzatí vozidla, a tiež bolo dohodnuté, že tento preddavok zaplatí do 30. novembra 2005. Nebolo sporným ani to, že v skutočnosti k naplneniu tejto zmluvy nedošlo pre dôvody známe obidvom zmluvným stranám. Dňa 30. novembra 2005 bola tiež uzavretá trojstranná kúpna/lízingová zmluva medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako nájomcom a lízingovou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla BMW X5 žalobcom lízingovej spoločnosti a lízingový nájom vozidla medzi lízingovým prenajímateľom a sťažovateľkou. Obdive zmluvy uzatváral za sťažovateľku pán [REDAKOVANÉ], ktorý za sťažovateľku už skôr uzavrel so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] aj lízingovú zmluvu na motorové vozidlo Range Rover. Krajský súd nepochyboval, že za sťažovateľku sporné zmluvy a tiež skoršiu lízingovú zmluvu na vozidlo Range Rover uzatváral pán [REDAKOVANÉ], ktorého konateľka sťažovateľky v odpore označila za jej splnomocnenca a jej právny zástupca na pojednávaní 12. októbra 2009 ho navrhol vypočuť ako svedka, „ktorý bol bývalým zamestnancom [REDAKOVANÉ] a v tom období výlučne mal na starosti u žalovaného kúpu a predaj automobilov“. To znamená, že pán [REDAKOVANÉ] bol osobou oprávnenou konať za sťažovateľku podľa § 17 a § 20 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) ako aj § 15 ods. 1 ObZ, pričom zmluvy uzatváral v súvislosti s podnikateľskou činnosťou sťažovateľky. Vzhľadom na to podľa krajského súdu okresný súd správne dospel k záveru o platnosti zmiešanej kúpnej/lízingovej zmluvy,

ako aj kúpnej zmluvy z 30. novembra 2005 a rozsudok okresného súdu označil za súladný s platnou právnou úpravou. Okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, svoje právne závery náležite odôvodnil, a preto krajský súd jeho rozsudok ako vecne správny potvrdil [§ 387 ods. 1 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)].

7. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd bol toho názoru, že všeobecné súdy dostatočne zistili skutkový stav veci a právne korektným spôsobom svoje rozsudky odôvodnili. V súvislosti s priamou záväznosťou konania pána [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k žalovanej (uzatvorenie zmluvy z 30. novembra 2005 v mene sťažovateľky) poukázal dovolací súd na to, že ho za splnomocnenca sťažovateľky označila v odpore aj konateľka sťažovateľky a ako svedka ho navrhol vypočúť právny zástupca sťažovateľky, keďže v rozhodnom období mal výlučne on ako zamestnanec sťažovateľky u nej na starosti kúpu a predaj automobilov. Najvyšší súd odkázal na záver odvolacieho súdu, ktorý v tejto súvislosti čo sa a aktívnej legitimácie konštatoval, že uvedené svedčí o tom, že sťažovateľka mala povinnosť časť kúpnej ceny plniť práve žalobcovi. Sťažovateľka bola vo vzťahu k vozidlu Range Rover len nájomcom, toto vozidlo v skutočnosti neodkúpila, preto s ním nemohla disponovať ako vlastníčka. Tiež ho nemohla previesť na žalobcu pre účely splnenia povinnosti zo zmiešanej kúpnej/lízingovej zmluvy. Pokiaľ ide o postúpenie práv a povinností sťažovateľky ako lízingového nájomcu na žalobcu, už okresný súd poukázal na obchodné podmienky v lízingovej zmluve, ktoré upravujú podmienky pre postúpenie pohľadávky nájomcu, pričom konštatoval, že sťažovateľka nepredložila žiaden dôkaz o ich naplnení, z dôvodu ktorého uzavrel, že k postúpeniu práv a povinností nedošlo. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd uviedol, že právnu otázku sťažovateľka v dovolaní nenastolila ani nekonkretizovala, a tým nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal so skutkovou a právnou argumentáciou sťažovateľky uvedenou v podanom dovolaní a svoje rozhodnutie založil na ním tvrdených procesných nedostatkoch dovolania. Je toho názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne. Krajskému súdu vytýka, že v napadnutom rozsudku sa nevysporiadal s jej tvrdením o postúpení práv a povinností sťažovateľky ako lízingového nájomcu na žalobcu. Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a nahradiť trovy konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd poznamenáva, že sa vecou sťažovateľky už zaoberal a uznesením č. k. IV. ÚS 229/2020 z 9. júna 2020 ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Sťažovateľka v rovnakom čase podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok aj ústavnú sťažnosť.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

13. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne podľa čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (III. ÚS 298/2018).

15. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

16. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

17. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek nožnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojim vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

19. Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

20. K napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že tento v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že zmiešaná zmluva umožňovala sťažovateľke ako lízingovému nájomcovi zaplatiť časť kúpnej ceny (zálohu) priamo žalobcovi ako predávajúcemu s tým, že podľa dohody strán v zmluve sa takto vykonaná úhrada považovala za úhradu prvej zvýšenej lízingovej splátky (akontácie). Tiež poukázal, že sťažovateľka v konaní pred okresným súdom aj v odvolaní tvrdila a listinnými dôkazmi preukazovala, že povinnosť vo vzťahu k žalobcovi ako predajcovi vozidla BMW X5 splnila a zálohu na toto vozidlo uhradila, a to odovzdaním poruchového vozidla Range Rover, ktoré mala v tom čase tiež na lízing od spoločnosti [REDAKOVANÉ] Námietky

sťažovateľky k aktívnej vecnej legitímácii na strane žalobcu krajský súd posudzoval v súlade s § 266 ods. 1 ObZ. Vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že úmyslom sťažovateľky bolo plniť časť kúpnej ceny priamo žalobcovi a tento jej úmysel bol žalobcovi známy, preto uzavrel, že žalobca je v konaní vecne aktívne legitimovaný na uplatnenie práva proti sťažovateľke. Tiež konštatoval protirečivosť tvrdení sťažovateľky spočívajúcu v tom, že na jednej strane odkazuje na lízingovú zmluvu, podľa ktorej bola povinná uhradiť akontáciu, prvú zvýšenú splátku lízingového nájmu lízingovej spoločnosti, a na druhej strane tvrdí, že túto povinnosť splnila tým, že odovzdala vozidlo Range Rover žalobcovi, lebo sa na takomto spôsobe zaplatenia akontácie (časti kúpnej ceny vozidla BMW X 5) dohodli. Z toho nepochybne vyplýva, že sťažovateľka bola povinná časť kúpnej ceny zaplatiť žalobcovi. V konaní sťažovateľka nepreukázala, že k tomuto plneniu skutočne došlo, pretože k motorovému vozidlu Range Rover bola len nájomcom, a preto ním nemohla disponovať ako vlastníkom a previesť ho na žalobcu s cieľom (kauzou) splniť dohodnutú povinnosť zo zmiešanej kúpnej/lízingovej zmluvy. Z uvedeného dôvodu sa preto krajský súd stotožnil s právnym posúdením okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka s právnym záverom krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky.

21. Nemožno konštatovať, že s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu, prijaté právne závery, by rozhodnutie krajského súdu vykazovalo znaky zjavnej svojvôle a že súd nerešpektoval požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom sporovom konaní. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacieho (§ 419 a nasl. CSP).

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegationis iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti); uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017.

24. Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

25. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu odmietnuté pre jeho neprípustnosť, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania) nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vyrovnal s dôvodmi sťažovateľky, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako procesne neprípustné. Sťažovateľka založila dovolanie na právnej otázke, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, no v dovolaní ju bližšie z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí a spôsobu nevymedzila.

26. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami CSP. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesné právne normy výslovne umožňujú, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamená odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

27. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľka sa v dovolaní zaoberala len vecnou správnosťou viacerých právnych záverov všeobecných súdov v súvislosti s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávny nepovažoval záver odvolacieho súdu o legitimácii sťažovateľky, oprávnení pána [REDAKOVANÉ] konať záväzne za sťažovateľku a uzavrieť spornú kúpnu/lízingovú zmluvu, ďalej o nepreukázaní úhrady akontácie prenechaním vozidla Range Rover a ani o postúpení práv a povinností sťažovateľky ako lízingového nájomcu. Posúdenie, či odvolací súd použil, resp. nepoužil správny právny predpis a či správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne, resp. nesprávne právne závery, by prichádzala do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade sťažovateľkou vytýkané vady nezakladajú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Preto najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP.

28. Ústavný súd uzatvára, že takýto postup najvyššieho súdu zodpovedal ustanoveniam CSP upravujúcim dovolacie konanie. Najvyšší súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a výklad najvyšším súdom aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu